

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

Quomodo Religio
crescat.

i Esth. 10. 6

propriam Instituti, quod debet profiteri: ita ut eius vita sit institutum quod
dam vinum, vivaque Regula ad exemplar aliorum; cui etiam inspirat, et
suum Institutum eiusque constitutiones, & Regulas conscribat, & sic
inuitet, qui ipsum sequantur, aut comitentur, sequendo ipsum Christum
eam formam viuendi. Et hac ratione crescit Religio; adeoque alte ascendit
ut liceat de ea dicere, quod est scriptum de Esther: *a paruus fons exiit in
nium, & in lucem solemq; conuersus est, & in aquas plurimas redidit.* Et
fons aded paruus erat, atque fuit Religio S. Francisci, & S. Dominici, & So
cietatis Iesuy in suis initijs: huc tamen fonticulus breui tempore creuit
flumen plurimarum aquarum, rigans totum ferme orbem terrarum: nam
varijs prouincijs, & ciuitatibus plurimi Conuentus sunt conditi, cum
genti numero Religiosorum Sanctorum ac Sapientum, qui exemplo & do
ctrina sua pastum & potum spiritualem præbent fidelibus; & tanquam
illos illuminant, & accendunt, & influentias communicant vitæ æternæ.
paruulus fuit vnusquisque horum Sanctorum fundatorum, quia ipsi in
oculis se paruulos iudicabant; & in illis initijs ab alijs contemnebantur
postea Dominus tanta eos sapientia & sanctitate repleuit, ut singuli eorum
fuerint, sint, & futuri sint fluius, lux, & sol totius suæ Religionis. Nam
emplari sua vita, & admirandis constitutionibus ac Regulis, quas com
pfit, (quod tamen totum copiose à Domino nostro acceperat) irrigat, illu
minat, viuificat, seruoremque suis Religiosis impertit, & suam Religionem
crescere, ac per varias orbis partes dilatari facit.

§. I.

I.
a Ezecl. 29
& c. 31.

MODVM, quo Deus D. N. in his omnibus progreditur, explicare
per ea, quæ Ezechiel Propheta de se ipso refert: *vidis*, inquit, & a
*manus missa ad me è cælo, in qua erat involutus liber: & expandis illum coram
me, & dixit ad me: fili hominis comede volumen istud, & vadens loquere ad
Israel. Et dixit ad me: venter tuus comedet, & viscera tua complebuntur volumine
isto quod ego do tibi: & comedis illud: & factus est in ore meo sicut mel dulce. Et do
xit ad me: fili hominis, vade ad domum Israel, & loqueris verba mea ad eos. Hic
modum possumus intelligere, fundatorem cuiusque Religionis esse hunc
lium hominis, quem appellamus hoc nomine, ut hinc tanquam filius
mi imbecillitatem suam agnoscat; inde verò celsitudinem suæ vocationis
imitandum scilicet verbum diuinum incarnatum, qui se ipsum, etiam
filius Dei, appellat tamen filium hominis. Manus, quæ venit è cælo, est in
spiratio, & Illustratio spiritus Sancti, qui in manu sua portat librum quæ
in quo sunt Regule propriæ Instituti eius. Inspirata autem, eiq; explicat
utes omnes, Exercitia & ministeria, quæ profiteri debet. Et voce efficitur*

hujus

huiusmodi vocationis, ei dicit: fili hominis, accipe de manu mea volumen istud, & comede vsque ad satietatem. & viscera tua, omnes scilicet potentiae interiores, memoria, intellectus, voluntas, & appetitus impleantur veritatibus & virtutibus, quae in illo continentur, cum omni plenitudine, quam exigit professio, ad quam tendis. Comede, & immitte in cor tuum modum hunc paupertatis & obedientiae; & reliqua Exercitia, quae tibi ostendo. Postquam autem totum comederis, tibi que vt proprium & familiare reddideris: vade per provincias & loca Ecclesiae meae, & praedica eas fidelibus, & communica ijs, quos ego elegero, vt me tecum sequantur. Inspirationi & vocationi huic paruerunt Sancti Patriarchae, & fundatores, & quisque suum comedit librum, & eminenter exsequutus est, quae sui erant Instituti, in Exemplum totius mundi: tribuentes sibi honori, quod suum Ducem & Magistrum imitarentur, *b qui prius capit facere, quam docere*: cuius amore volumen illud factum est in ore eorum sicut mel dulce: maxima enim sua oblectatione modicum hunc vite sunt amplexi, dicentes cum Dauide: *c quam dulcia faucibus meis eloquia tua, super mel ori meo*: & eadem cum maxima mea iucunditate alijs praedico, vt audiendis & amplectendis delectentur. Cum hac illi animi voluptate librum conscripserunt suarum Constitutionum & Regularum, excipientes illa ex propria experientia & virtutibus, quas Deus in ipsorum cordibus scripsit. Quas cum scriptas haberet, libro illo inuitabatur habentes appetitum & propensionem ad ipsos sequendos, dicentes eis: filij hominis accipite volumen istud, & comedite; amplectimini hoc Institutum, & in illo pergitte, *d imitatores mei estote, sicut ego filium hominis IESVM Christum imitatus sum* in hac vite ratione, quam ipse mihi inspirauit.

Sed melius adhuc rem hanc declarabimus alia re simili, quae euenit S. Iohanni Euangelistae, cum vidisset Angelum fortem descendentem de caelo, & habentem in manu sua libellum apertum, e *Andini*, inquit, *vocem de caelo loquentem mecum, & dicentem: vade, & accipe librum apertum de manu Angelus*. *Et abiit ad Angelum dicens ei, vt daret mihi librum, & dixit mihi: accipe librum, & denota illum. & faciet amaricari ventrem tuum, sed in ore tuo erit dulce tanquam mel*. *Et dixit mihi oportet te, prophetare gentibus, & populis, & linguis, & Regibus multis*. Referebat hic Angelus (vt ait Beda, & supra est insinuatum) Christum Seruatorem nostrum, in cuius manu est liber Legis Evangelicae, & perfectionis, quam proficetur qualibet Religio Non enim solum infinita sua Sapientia eam comprehendit, sed eminentissimè illam habet in sacratissima sua anima expressam, cum potestate eam cui voluerit communicandi. Sed vox caelestis, quae est diuina vocatio, loquitur ad cor eius, quem Deus in Fundatorem Religionis elegit; ei que dicit: vade ad hunc magni consilij Angelum, & pete ab eo perfectionis librum, quem in manu sua habet, supplex orans, vt

Verba
Christi al.
loquentis
Fundatores
Religionum.

b *Ab. 1. 1.*

c *Pf. 118. 103*

d *1. Cor. 11. 1*

2.

e *Apo. 10. 8*

Cap. 5.

eum tibi det apertum:aperiens scilicet tibi, quidquid facti opus est, ut perfectus euadas in ea vitæ ratione, qua ipse vult obsequium suum & gloriam te promoueri. Et hic Dominus, qui nihil aliud cupit, respondet ei, ipso potius opere, quàm verbis: *accipe librum, & deuora illum*, & immitte intra te ipsum; ut statim incipias prophetare, & alios excitare ad hunc vitæ modum propheticum & cælestem, communicando illum omnibus nationibus personis, quæ acceptare voluerint. Sed attēde, quòd, licet *in ore tuo futurum dulce, sicut mel; faciet tamen amaricari ventrem tuum*, cum erit digerendum. Nam licet dulce sit ac iucundum, Dei illustrationes recipere & veritatem virtutes supernaturales cognoscere, ac de eisdem coram hominibus loqui, ut ad perfectionem sectandam perueniantur; omnium tamen horum exequutio magnas secum adfert amaritudines, eò quòd multe sint persequutiones ac tentationes Dæmonum, seculariū, & falsorum fratrum contra te. Non tamen propterea abijciendus est animus, siquidem liber tibi ad hoc traditus, ut eum promulges ad gloriam Dei, & bonum Ecclesiæ eius. His omnia experti sunt Sanctus Benedictus, & Sanctus Franciscus, & sanctus Pater Sanctus Ignatius, & alij Patriarchæ: qui in suarum Religionum foundationibus, & earum Regularis conscribendis, graues difficultates & labores sustinuerunt. Sed idem Dominus, qui illos vocauit, librumq; eis dedit, auxilio eis fuit ad eū promulgandū, & homines adducendos, qui illum repperent, non obstantibus tot mundi huius contradictionibus. quod ipsi fundatores duplici vīa præstiterunt: tū vitæ suæ exemplari, & quodammodo prodigiosa, quæ mundum rapiebat in admirationem, & ad imitationem quodammodo impellebat: tum efficacia suarum rationum, concurrente ipso Domino nostro cum illorum verbis & rationibus, ad multorum hominum voluntates permouendas, & ad ipsos fundatores imitandos alliciendas.

QUADROPTER dicere licet, Angelum illum quem S. Ioannes vidit habentem in manu sua librum, esse nuncium & legatum ipsius Christi, & imaginem quandam quasi ad vivum cuiusque Fundatoris Religionum: in cuius manu Christus D.N. librum suarum Regularum posuit, ut omnibus tradideretur, quos ipsemet Dominus ad id vocaret & eligeret, per vocem illam cælestem, diuinam scilicet inspirationem. Non enim aliud est vocatio ad Religiosum Statum, quàm vox quædam, quæ auditur in corde hominum, & illis dicens: vade ad Angelum, & pete ab eo librum, quem habet in manu sua: hoc est, vade ad Sanctum Franciscum, aut S. Dominicū, aut S. Ignatium, & ad eos, qui eorum locum tenent in terra. & pete ab eis, admitti te in ipsorum Religionem, dariq; tibi librum Regularum & Constitutionum apertum, beneque explicatum, ut eo vorato, & ad cor tuum transmissis, possis in anima tua exprimere virtutes in ea perfectione, quæ in eis continetur.

Dulcia
non sunt
amaris.

nerur. Et quemadmodum Sanctus Ioannes statim paruit cœlesti voci, accessitque ad Angelum, & petijt librum, & accepit: ita qui vocantur efficaci Dei vocatione, audiunt diuinum eius impulsus, & statim accedunt. vt admittant in Religionem procurent; neque à petendo desistunt, donec Regulatum librum accipiant; & serid se offerant ad eum vorandum, & in sua vice- tra transmittendum. Sed aduertant tamen, quòd initio, durante sensibili di- uinæ vocationis feruore, dulce sit quali mel acceptare & amplecti quidquid iustitiam illud continet, ita vt videatur ipsis suavis valde, ac incunda obe- dencia, amabilis paupertas, dulcis Castitas, & valde grata ipsa subiectio, & sui ipsorum abnegatio, vt ita imitentur ipsum Seruatorem: at progressu tē- poris, cum manus operi admouetur, gustusque ille sensibilis deficit, qui, dum liber erat recens, feruebat; incipiunt aliquæ amaritudines lentiri, quæ interiora spiritus vexant ob resistantiam & rebellionem ipsius carnis. Qui autem strenuè & fortiter perseverat, sentit crescere spiritus calorem & fer- uorem, & igne diuiniamoris accendi, quo totus liber facillè digeritur, ei- usque amaritudo conuertitur in dulcedinem, ita vt valde sit iucundus ac sua- us per reliquum vitæ tempus.

§. 2.

QVID AVTEM mirum est, tantam hominum multitudinem confluere ad quamcunq; Religionem recens fundatam, cum vox Dei mittatur per Angelum quendam adeo admirabilem, qualè ipse S. Ioannes nobis depingit, cum sex stupendis proprietatibus: ait enim *a cum amictum fuisse nu- be & iridem habuisse in capite, faciem fuisse vt solem, pedes tanquam columnas ignis, & vocem eius tanquam leonis rugientis, & in manu sua habuisse libellum apertum.* Quid autem hoc totū est aliud, quàm effigies quadam, valde apra status Religiosi, cuiusq; Fundatoris, & cuiuscunq; exemplaris viri eū profitentis; qui in vita sua est tanquam Angelus ob eiusmodi Professionis celsitudinem. Nubes enim, quæ est amictus est ipsa puritas: quæ oritur ex renunciatione rerum omnium terrenarum. Quemadmodum enim nubes sunt vapores subtilis, è terra eleuati, & ab ea fugientes in altum ascendentes. Ita perfectus Religio- sus mundum fugit; & res omnes, quas in terra possidebat, deserens, eleuat se super se, ad quarendas res cœlestes. Hæc igitur renunciatio est eius amictus, & ornatus; & eodem tegit spiritum suum, quamuis corpus appareat nudū. Cœlestis Iris tricolor, quam in capite habet, refert perfectam reconciliatio- nem & amicitiam cū Deo, ortā ex tribus votis Castitatis, Paupertatis & Obedi- entie; quemadmodū enim s. b. *Arcu ille fuit signū pacis & fœderis, quod Dominus iniit cū Noë, quod nō essent futura ultra aque diluuii ad delendum vniuersā car- nem:* ita tria vota, signa sunt perfectæ amicitie & fœderis, quod iniit Domi- nus noster cum Religioso, & pignus, quòd non mergetur diluuiio peccato-

3.

a Apo. 10. 1.

1.

2.

Iris quid
denotet.
b Gen. 9. 13.